

gentaget atter og atter: Ungdommens Ret og Medhjælpernes Organisation. Det ligger mig da nær at spørge: Hvor meget betyder da denne Organisation? Og der skal jeg henvisse til, hvad der i Fjor blev fremført af det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen), som oplyste, at udenfor København findes der ca. 10,000 Medhjælpere, og af disse er organiseret ca. 2,700, og at der i København næsten ingen Medhjælpere er organiseret. Men hvad betyder da dette Tal, disse 2,700, af hvilke en stor Del endda i Virkeligheden ikke berøres af dette Lovforslag, ved Siden af det, der oplyses i Statistisk Aar-bog, nemlig at ca. 71,000 Mænd og Kvinder er beskæftigede med den egentlige Varehandel her i Danmark? Det forekommer mig, som sagt, at være noget af en Misforstaaelse, naar man saa stærkt hænger sig ved denne Organisations Virksomhed.

Jeg vil gaa saa vidt, at jeg siger, at det forekommer mig, man her som paa saa mange andre Punkter ikke maa tage Organisationerne alt for højtideligt. Der er selvfølgelig nogle af dem, der skal tages alvorligt, men dette kan ikke altid være Tilfældet. Der dannes Organisationer til Fremme af dette eller hint, men en stor Del af dem har kun ringe Eksistensberettigelse, det kan man paa Forhaand se, og de mangler derfor i mange Tilfælde Opgaver. Derfor ser man ofte Organisationer med en uendelig Nidkærlighed kaste sig over de enkelte foreliggende Opgaver, som de blæser op til store Opgaver, medens det i Virkeligheden er Bagateller. Og jeg tror nok, man tør sige just i det foreliggende Tilfælde, at Handelsmedhjælpernes Organisation indenfor Faget ikke har nogen stor Eksistensberettigelse og sikkert aldrig vil komme til at omfatte store Dele af Medhjælpernes Antal. Jeg tror, at det var det ærede Medlem fra Kerteminde, som paa dette Omraade udtalte, at han beklagede, at Handelsmedhjælperne ansaa sig for fine til at gaa ind i Organisationen. Jeg tror, det er en ren Misforstaaelse; jeg tror, at Forholdet er det, at de fleste unge Mennesker, som gaar ind til Handelen, er Folk, som gør det, netop fordi de elsker det frie Liv og ønsker at blive selvstændige og — hvad jeg sætter højt — gaar med Marskalstaven i Tornysteren og føler sig mindre som Medhjælper end som vordende selvstændige Borgere. Det glæder jeg mig over, og jeg tror, at det er det, der giver Anledning til, at Handelsmedhjælpernes Organisation har saa forholdsvis ringe Tilslutning.

Jeg finder det, som sagt, ejendommeligt, at den højtærede Minister i Stedet for at fremsætte det her i Folketinget enstemmigt vedtagne Lovforslag i Landstinget, har lavet om paa det paa afgørende Punkter, og jeg maa her paa mit Partis Vegne udtale, at vi føler os løste fra ethvert Til-sagn, der kan ligge i den Udvalgsbetænkning og de Ændringsforslag, som vi gik med til i Fjor.

Det forekommer mig, at hvad der er sket oppe i Landstinget, til en vis Grad er Nemesis, der har ramt den højtærede Minister. Der skete nemlig deroppe dette, at den højtærede Minister fremsatte et Lovforslag, som var Udtryk for et Mindretals Ønske hernede og ikke for det samlede Udvalgs Ønsker, og han gjorde det oven i Købet under Paaberaabelse af Folketingsudvalget, noget, jeg ikke finder var helt rigtigt, naar Sagen ligger, som den gør, og tilmed betegnede den højtærede Minister det Lovforslag, han fremsatte, som indeholdende meget beskedne Ønsker. Jeg tror, det var uforsigtigt; og Resultatet blev da ogsaa dette, at Landstinget forkastede samtlige nye Bestemmelser, der var indførte af Ministeren, i hvert Fald det nye, som var af Betydning, at man endvidere forkastede en væsentlig Bestemmelse, der var vedtaget hernede, som overlod det til Kommunerne at tage Bestemmelse, hvis man hele Aaret eller en Del af dette ønskede at sætte Lukketiden frem fra Kl. 8 til Kl. 7, og yderligere udstemte man Bestemmelsen om, at det skulde være forbudt Ejere af Automater selv eller ved Betjening at lade disse paafyldte udenfor Lukketiden med en enkelt Begrænsning. Og dertil kommer saa, at man indsatte en Bestemmelse, som heller ikke har været kærkommen for den højtærede Minister, nemlig den af Ministeren omtalte Bestemmelse med Hensyn til Barberlærlinge.

Jeg vender mig nu til, hvorledes man bør se paa Sagen i Aar og skal da straks sige, at jeg er blevet utilbøjeligere, end jeg var forud, til at lovgive paa dette Omraade som Følge af en Udtalelse, der faldt fra et Medlem i Landstinget, som tilhører Socialdemokratiet. Den ærede Landstingsmand udtalte — det staar Sp. 1287 —, at hvis §§ 5 og 6 ikke vedtoges, vilde Medhjælperne ganske sikkert gennem deres Organisation kunne finde Veje, ad hvilke de vilde kunne gennemføre Kravene. Det hilser jeg med stor Glæde, idet jeg mener, at det netop peger paa den Vej, som er den rette her